

25 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΤΗΝ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΝ

**Δί' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός,
ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.**

Ο ψαλμὸς ΡΚΒ' (142). Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου...

Εὐθὺς δέ, Θεὸς Κύριος...

καὶ τὸ τροπάριον

ᾠχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Ὁ τῷ Πατρὶ συναϊδίως ὑπάρχων, Μονογενὲς Υἱὲ πρὸ πάντων
αἰώνων, Παρθένου μήτραν ὥκησας ἐν χρόνῳ κενωθείς, ὅπως ὡς
φιλάνθρωπος, πεπτωκὸς γένος σῶσης,
οὐδαμῶς ἀλλοίωσιν, ὑποστὰς ἀλλ' ἀφθάρτως, συγκαταβὰς
κατέλιπες ἡμῖν, τὴν Ἐκκλησίαν, ταμεῖον θεώσεως.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Οὐ σιωπήσομεν ποτὲ Θεοτόκε

Εἶτα ὁ Ν' ψαλμός· Ἐλέησόν με ὁ Θεός,

Καὶ ἀρχόμεθα τοῦ κανόνος, οὗ ἡ ἀκροστιχίς:

“Σὲ τὸν ὑπέρχρονον λιτάζομεν Δεσπότην. Ἀ(θανάσιος)”.

ᾠδὴ α'. ᾠχος πλ.δ'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Σοὶ τῷ Δεσπότη τοῦ παντὸς προσπίπτομεν, Λόγε Θεοῦ καὶ Θεέ, τῷ
ὑπερχρονίῳ, οἱ ἐν χρόνῳ κάμνοντες, καὶ τὴν οἰκονομίαν σου, δι'
ἡμᾶς γενομένην, πανευγνωμόνως δοξάζομεν, καὶ τὸ ἔλεός σου
αἰτούμεθα.

Ἐκ πλησμονῆς φιλανθρωπίας Δέσποτα, Ἀδὰμ διέπλασας, κατ'
εἰκόνα θεῖαν, καὶ τὴν σὴν ὁμοίωσιν, δοὺς τούτῳ Εὐὰν σύντροφον, ἐν
Ἑδὲμ τῇ ἀρχαίᾳ, ἀφ' ἧς πεσόντας ἐξώρισας, εὐαγγελισθεὶς τὴν
ἀνάπλασιν.

Τῆς ἀσθενείας τοὺς χιτῶνας ἔχοντες, καὶ τῆς φθορᾶς Ἁγαθέ, τὰς ἐπικαρπίας, ἄνθρωποι ἐστέναζον, οὓς βλέπων σάρκα εἵληφας, χωρὶς πάθους παντοίου, ὅπως θανάτου τὰ ἔνεδρα, δείξης Σῶτερ ὅλως ἀνίσχυρα.

Θεοτοκίον

Ὅτε καιρὸς οἰκονομίας ἔφθασε, τοῦ σαρκωθῆναι Υἱόν,
μόνη σὺ εὐρέθης, Κόρη παναμώμητος, καὶ Γαβριὴλ ἀκούσασα, τὸ σωτήριον "Χαῖρε", ἐν τῇ γαστρὶ σου συνέλαβες, ἐνεργείᾳ Πνεύματος Κύριον.

Ὡδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Νύκτα κόσμου φωτίσαι, ἐπιθυμῶν Κύριε, ἐν νυκτὶ βαθείᾳ ὡς βρέφος, φάτνη γεγέννησαι, καὶ ἐσπαργάνωσαι, σὺ ὁ Δεσπότης σπηλαίῳ, ὅθεν σκότος φώτισον, ψυχῆς μου δέομαι.

Υπερήφανον ὄφιν, ταπεινωθεὶς Δέσποτα, ἄπρακτον ἀπέδειξας ἔργοις, καὶ ἐθανάτωσας· διὸ ἀξιώσον, τῇ ταπεινώσει βιοῦντας, κτείνειν ὑπερήφανα, νοδὸς γεννήματα.

Ποιμὴν ὦν τῶν ἀνθρώπων, ποιμενικὴν σύναξιν, τῶν ἐν Βηθλεὲμ ἀγραυλούντων, χαρᾶς ἐνέπλησας, Χριστὲ ἀγγέλου σου, ἀναφωνήσαντος τούτοις· ὁ Θεὸς σεσάρκωται, θνητοὶ σκιρτήσατε.

Θεοτοκίον

Ἐν καρδίᾳ τηροῦσα, τὰ θαυμαστὰ Δέσποινα, ἅπερ ἐν Υἱῷ σου ἐώρας, τρανῶς γενόμενα· ἡμᾶς δ' ἀξιώσον, ἐν τῆς ψυχῆς τῷ ταμείῳ, τούτου τὰ προστάγματα, φυλάττειν πάντοτε.

Διάσωσον, κληρονομίαν σου Θεὲ Λόγε, ἀπὸ πάσης ἐπιβουλῆς τοῦ ἀλάστορος, καὶ τήρησον ταύτην στερόνως, ἐν τῇ σῇ ἀγαπήσει.

Ἐπίβλεπον.....,

Κάθισμα. Ἦχος β΄. Πρεσβεία θερμή.

Τοῦ κόσμου παντός, ὁ Κύριος σεσάρκωσαι, καὶ πάντα παθῶν, ἡμᾶς
θανάτου ἔσωσας, καὶ ζωὴν αἰώνιον ἐχαρίσω πᾶσι πιστεύουσι, καὶ
προσκυνοῦσί σε σὺν Πατρί, καὶ τῷ Πνεύματι Δέσποτα.

Ὦδὴ δ΄. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ῥῦσαι ἡμᾶς τάξεως, Νόμου Φιλάνθρωπε, θέλων βρέφος, σάρκα
περιτέμνησαι, εἰσαγαγὼν Πνεύματος τομὴν,
τὴν ἀκροβυστίαν τῶν πονηρῶν πράξεων, ἐκτέμνουσαν ἀχείρως, καὶ
Θεῷ συνιστῶσαν, τοὺς πιστεύοντας σὲ ὡς Θεάνθρωπον.

Χεῖρας σεπτοῦ γέροντος, Σῶτερ ἡγίαςας, ὅτε βρέφος
τεσσαρακονθήμερον ἐν τῷ Ναῷ, ἤχθης βασταχθεῖς, Συμεῶν
αἰτοῦντος, τὴν ποθητὴν ἀποβίωσιν· διὸ καὶ τὰς καρδίας,
προσκυνούντων σε δεῖξον, θρόνους δόξης τῆς σῆς Παντοδύναμε.

Ῥήτωρ ὁ Παῖς δέδειξαι, στὰς ἐτῶν δώδεκα, ἀνὰ μέσον γραμματέων
Κύριε καὶ νομικῶν, τούτους ἐξιστῶν, τὴν δὲ σὲ τεκοῦσαν σὺν
Ἰωσήφ ἀπεστόμισας, εἰπὼν ἐν τοῦ Πατρός σου, οἴκῳ δεῖ
καταμένειν, φανερῶν σὴν Θεότητα ᾗπασι.

Θεοτοκίον

Οὐχὺ Ἀγνὴ βέλος σου, καὶ ρομφαία, τὴν καρδίαν ἔπληξαν ὅτε
σταυρῷ, εἶδες σὸν Υἱόν, ὡς ἡ προφητεία, Ἄννης προεῖρηκε πάλαι
σοι, διὸ παρακαλοῦμεν, μὴ ἐάσης σοὺς δούλους, ἐν ταῖς πράξεσι
λύπην διδόναι σοι.

Ὦδὴ ε΄. Ἵνα τί με ἀπόσω.

Νεουργῶν ἡμῶν φύσιν, διὰ συγκατάβασιν βάπτισμα εἴληφας, ὑπὸ
Ἰωάννου, ποταμοῦ Ἰορδάνου τοῖς νάμασι, χραίνουσι δὲ τοῦτο,
βάπτισμα δεύτερον δακρύων, ἐχαρίσω πιστοῖς Πολυέλεε.

Ὁ Δεσπότης ἀπάντων, ἔρημον κατέληφας ἐκπειραζόμενος, ἵνα
ὑποδείξης, τοῖς πιστοῖς μὴ ὑπέκειν πειράζοντι, ἀλλὰ στερεοῦσθαι,
ἐπὶ τῇ πέτρᾳ ἐντολῶν σου, πρὸς ζωῆς αἰωνίου ἀπόλαυσιν.

Νοῦν ἐξέστησας Σῶτερ, τῶν συνδαιτημόνων ἐν Κανᾷ ἀρξάμενος,
θαύματα δεικνύειν, ὅτε ὕδωρ εἰς οἶνον μετέβαλες, ὅθεν εἶπερ θέλοις,
ἡμῶν καρδίας τὰς λιθίνας, βρύειν δάκρυα Δέσποτα ποίησον.

Θεοτοκίον

Λύτρωσαί με Παρθένε, ἀπὸ πειρασμοῦ κακῆς θελήσεως,
καὶ ὑπόταξαί μου, τῷ Δεσπότη καρδίας πᾶν κίνημα, ὥσπερ σὺ ἐν
Γάμῳ, προέτρεψας διακονοῦσι, ὑποτάξαι Υἱῷ σου θελήματα.

ᾠδὴ ζ´. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ἰδόντες σε, οἱ λαοὶ ἐθαύμαζον, καὶ ἐζήτουν ἐμπλησθῆναι σῶν
λόγων, ὅθεν Χριστέ, ἀναβὰς ἐπὶ ὄρους, τὰς ἐντολὰς Διαθήκης σου
εἵρηκας, ἃς πάντοτε μετὰ ψυχῆς, ἐνεργεῖν τοὺς πιστοὺς καταξιώσον.

Τοὺς Δώδεκα, ἐξελέξω Δέσποτα, συνεργοὺς τῆς ἀναπλάσεως
κόσμου, καὶ ὡς ἀμνούς, ἀναμέσον τῶν λύκων, σὴν Βασιλείαν
κηρύττειν ἀπέστειλας, ἧς πάντας δεῖξον κοινωνούς, τοὺς ὀρθῶς σε
πιστεύοντας Κύριε.

Ἀνέστησας, παραλύτους Κύριε, καὶ χωλοὺς ὥσπερ ἐλάφους ἰάσω,
ἔργοις δεικνύς, ὅτι σὺ εἶ ὁ Πλάστης, καὶ ἰατροῦν ψυχὰς καὶ τὰ
σώματα, παρέχων δὲ τὴν ἀληθῆ,
εὐρῶστίαν χρονίων παθήσεων.

Θεοτοκίον

Ζῆν ποίησον, τοὺς πιστοὺς Πανάμωμε, τὴν ζωὴν τὴν ἀληθῆ τοῦ Υἱοῦ
σου, καὶ ἐντρυφᾶν, τῆς σαρκὸς τῆς ἀχράντου, καὶ τοῦ τιμίου Αὐτοῦ
Μῆτερ αἵματος, δι' ὧν θεοῦται ἀληθῶς πᾶς μετέχων ψυχῆς
καθαρότητι.

Διάσωσον, κληρονομίαν σου Θεὲ Λόγε, ἀπὸ πάσης ἐπιβουλῆς τοῦ
ἀλάστορος, καὶ τήρησον ταύτην στερρόως, ἐν τῇ σῇ ἀγαπήσει.

ᾠδὴ Αχραντε,...

Κοντάκιον.

Ἦχος β΄. Προστασία τῶν χριστιανῶν.

Ἐκ μή ὄντων τὸν κόσμον συνέστησας, διὰ πλήθος ἀγάπης σου
Δέσποτα, ᾧ ἐνάρχειν, Ἀδὰμ διέπλασας καὶ Εὐὰν ἀγαθέ, ἀλλά,
ὑπαχθέντας πονηρῷ, ἐκ τῆς Ἑδὲμ ἄμφω πικρῶς, ἐξεδίωξας λόγῳ
σου· ὅμως φιλανθρωπία, σάρκα λαβὼν ἐν χρόνῳ, ἡμᾶς διέσωσας
Σωτήρ, ἀνυμνοῦντάς σου τὸ ἔλεος.

Προκείμενον. Ἐκ γαστρὸς πρὸς ἑωσφόρου ἐγέννησά σε,
ὥμοσε Κύριος καὶ οὐ μεταμεληθήσεται.

Στίχος. Σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον
(ιστ΄, 13-19)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθὼν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ μέρη
Καισαρείας τῆς Φιλίππου, ἠρώτα τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ
λέγων· τίνα με λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἶναι τὸν Υἱὸν τοῦ
ἀνθρώπου; Οἱ δὲ εἶπον· Οἱ μὲν Ἰωάννην τὸν βαπτιστήν,
ἄλλοι δὲ Ἡλίαν, ἕτεροι δὲ Ἰερεμίαν ἢ ἓνα τῶν προφητῶν.
Λέγει αὐτοῖς· Ὑμεῖς δὲ τίνα με λέγετε εἶναι; Ἀποκριθεὶς δὲ
Σίμων Πέτρος εἶπε· Σὺ εἶ ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ
ζῶντος. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Μακάριος εἶ,
Σίμων βᾶρ Ἰωνᾶ, ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα οὐκ ἀπεκάλυψέ σοι, ἀλλ' ὁ
Πατήρ μου ὁ ἐν οὐρανοῖς. Κἀγὼ δέ σοι λέγω, ὅτι σὺ εἶ Πέτρος καὶ
ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πῦλαι ᾗδου
οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς. Καὶ δώσω σοι τὰς κλεῖς τῆς βασιλείας τῶν
οὐρανῶν καὶ ὃ ἐὰν δήσης ἐπὶ γῆς, ἔσται δεδεμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς,
καὶ ὃ ἐὰν λύσης ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Δόξα. Πάντων τῶν Ἀγίων, πρεσβείαις Ἑλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ
πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις Ἑλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ
πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἑλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός... καὶ τὸ προσόμοιον

Ἦχος πλ.β΄. Ὡλην ἀποθέμενοι.

Ὁ Πατρί συνάναρχος καὶ συναΐδιος Λόγος, ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι,
σάρκα τὴν ἀνθρώπειον θέλων εἴληφας, καὶ βροτοὺς ἔσωσας ἐκ
φθορᾶς θανάτου, τῇ φρικτῇ Οἰκονομίᾳ σου, καλέσας ἅπαντας εἰς

τὴν βασιλείαν σου Δέσποτα, διδοὺς τὴν Ἐκκλησίαν σου, εἰς πιστῶν
ἀπάντων ἐνθέωσιν. Ὅθεν εὐγνωμόνως, δοξάζομεν γλυκύτατε
Χριστέ, τὴν δι' ἡμᾶς ἐνανθρώπησιν, οἱ πολλὰ σοι πταίοντες.

Ὦδὴ ζ'. Παῖδες ἐβραίων.

Ὅμματα τὰ πεπρωμένα, βλέπειν ἔδειξας, ὁ Φῶς ὑπάρχων κόσμου,
ἡμιθνήτους λεπροῦς, ὑγίωσας τελείως, καὶ τῶν κωφῶν ἠγέωξας, τῇ
προστάξει σου τὰ ὦτα.

Μόνῳ τῷ λόγῳ σου Οἰκτίρμον, κατεπλήθυνας, τοὺς ἄρτους καὶ
ἰχθύας, ὁ τροφὴν δαψιλῇ τοῖς κτίσμασι παρέχων,
μεθ' ὧν παράσχου Δέσποτα, καὶ ἡμῖν ψυχῶν τὴν βρῶσιν.

Εἰς διδασκαλίαν ἔργον, εἰς μετάνοιαν, μετήγαγες τὰ πλήθη· διὸ
δίδου Σωτήρ, τὴν δύναμιν τοῦ λόγου, τοῖς ἔθνεσι κηρύττουσι, σὴν
φρικτὴν οἰκονομίαν.

Θεοτοκίον

Νόμῳ μητρῶας σου ἀγάπης, πύλιν ἀνοιξον, ἡμῖν τῆς σωτηρίας·
ὑπακούει σου γάρ, ὁ γεννηθεὶς ἀφράστως, ἐκ σοῦ Παντοβασίλισσα
Ἐλεήμων καὶ Δεσπότης.

Ὦδὴ η'. Τὸν ἐν ὄρει.

Δόξαν θείαν παρέδειξας Σωτήρ μου, ἐν τῷ ὄρει, Θαβὼρ τοῖς
μαθηταῖς σου, ἧς ἀξιώσας πάντας τοὺς ὑμνοῦντάς σε, ἐν τῇ
βασιλείᾳ, τοῦ φωτός σου Λόγε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας

Ἐκ τοῦ ἄδου τὸν Λάζαρον σὸν φίλον, τετραήμερον, ἀνέστησας
Οἰκτίρμον· διὸ παθῶν μνημεῖον ἐξανάστησον,
τοὺς κατακειμένους, καὶ νεκρωμένους, αἰσθήσεων πεντάδι.

Σοφονίου πεπλήρωται ἡ ρῆσις, ὅτε πῶλῳ, βασιλικῶς ἐπέβης, τὸ
"ὠσσανὰ" βρεφῶν ἀναφωνούντων σοι, μεθ' ὧν ἀξιώσας, ψάλλειν
ἡμᾶς τοῦτο, εἰς τὴν Σιών τὴν ἄνω.

Θεοτοκίον

Ποίαν πρώτην καὶ τελευταίαν εἶπω, σὼν χαρίτων, ὦ Κεχαριτωμένη;
ἐκ τοῦ σοῦ πλούτου Πάναγνε ἐπτώχευσα, ὄντως μὴ γνωρίζων, πῶς
σε ὀνομάσω, τὴν Δέσποιναν τοῦ κόσμου.

Ὦδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ὅδὸν ἀναλαμβάνων τὴν τῶν Παθῶν, Μυστικὸν δεῖπνον ἔστρωσας
Κύριε, σοῖς Μαθηταῖς, ἐν τῷ Ὑπερώῳ διατιθεῖς,
το Σῶμα καὶ τὸ Αἷμά σου, Νύμφη Ἐκκλησία διηνεκῶς· ὣν δίδου
ἐπαξίως, ἡμᾶς μετέχειν Σῶτερ, εἰς κοινωνίαν σου καὶ θέωσιν.

Τελέσας ὅσα ἔδει Χριστὲ παθεῖν, ὑπὲρ κόσμου ζωῆς παραδέδοσαι,
Σταυρῷ φρικτῷ, ἐν τῷ θείῳ λόφῳ τοῦ Γολγοθᾶ, καὶ σῷ τιμίῳ
Αἵματι, ἔλυσας κατάραν προγονικὴν· διό σε προσκυνοῦντας,
χαρίτωσον Οἰκτίρμον, ὅπως σταυρῶμεν πάθη ἅπαντα.

Ἡθέλησας Φιλάνθρωπε μετασχεῖν, καὶ ταφῆς ζωηφόρου τριήμερος
ταπεινωθεῖς, εἶτα δὲ καὶ ἄδου καταλαβών,
ταμεῖα ἐξανέστησας σὺν τῇ Ἀναστάσει σου τὸν Ἀδάμ,
παγκοίνως ὡς κατέχων, ζωῆς ἀνθρώπων κλεῖθρα,
καὶ αἰωνίου δόξης δώματα.

Νικήσας τὸν ἀντίπαλον πανσθενῶς, καὶ πληρώσας σκοπὸν τῆς
Σαρκώσεως, εἰς οὐρανούς, ἦρθης σου βλέπόντων τῶν μαθητῶν, οἷς
Πνεῦμα ἐξαπέστειλας, ὥσπερ ἐπηγγείλω αὐτοῖς Χριστέ, Οὗ
Πνεύματος καρδίας, ἡμῶν πλήρου ὑμνοῦντων, Θεόν σε τέλειον καὶ
ἄνθρωπον.

Θεοτοκίον

Ἀγγέλου τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν, ἐξαγγέλλοντος θεία ἐν
σάλπιγγι, καὶ φοβεροῦ, βήματος ἐστῶτος ὦ Ἰησοῦ, τότε μή τῶν
ἐρίφων με, ἀλλὰ τῶν προβάτων σου Ἀγαθέ, δεῖξον συγκληρονόμον,
πρεσβείαις τῆς Μητρός σου, εἰς ἣν ἐλπίδα πᾶσαν ἔρριψα.

Ἐξίον ἔστι... καὶ τὰ Μεγαλυνάρια

Σὲ τὸν ὑπερκείμενον χρονικῶς, καὶ Τριάδος ἕνα, μεγαλύνομεν οἱ πιστοί, καὶ παρακαλοῦμεν, τρίτην χιλιετίαν, ἀπὸ Γεννήσεώς σου, Σῶτερ εὐλόγησον.

Ἄρχων τῆς εἰρήνης σὺ εἰ Χριστέ, ὅθεν ταύτην δίδου, φιланθρώπως πᾶσι πιστοῖς, καὶ τῆς Βασιλείας ἀξίωσον γενέσθαι, πολίτας μετὰ πάντων, Ἁγίων Δέσποτα.

Στήριξον Φιλάνθρωπε Ἰησοῦ, Νύμφην Ἐκκλησίαν, ἣν ἐδραίωσας ἐν τῷ σῶ, αἵματι τιμῶ, ἐν Γολγοθᾷ τελέσας, πᾶσαν οἰκονομίαν, διὰ τὸν ἄνθρωπον.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί,....

Τρισάγιον.... Απολυτίκια Ελέησον ημας Δόξα Κύριε ελέησον ημάς
Και νυν Της Ευσπλαχνίας...
Εἰς τὴν ἀπόλυσιν. Στιχηρὸν προσόμοιον.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Λόγε καὶ Υἱὲ Θεοῦ Πατρός, Ὅς διὰ πολλὴν εὐσπλαχνίαν, ἄνθρωπος γέγονας, μνήσθητι τῶν δούλων σου, ὡς Πολυέλεος, παρορῶν ἁμαρτήματα, καὶ πλῆθος σφαλμάτων, ἅπερ δι' ἀσθένειαν φύσεως πράττομεν, Πνεύματος τὴν δύναμιν δίδου, καὶ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ, κληρονόμους δεῖξον βασιλείας σου.

Δέσποινα πρόσδεξαι... Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου...

Δί' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.